

گزارش خبری

انتظارات تهران از دولت چهاردهم

شرق: بررسی سوابق روابط شهرداری‌های کشور با دولت طی دوره‌های مختلف نشان می‌دهد حلقه ارتباطی این دو نهاد در بزنگاه‌های خاص و مهم تاریخی به دلیل تفاوت دیدگاه در مدل اداره شهرها و تعارض منافع به پایین‌ترین سطح رسیده و همین موضوع منجر به بروز مشکلات متعدد در مدیریت شهرهای کشور شده است. در دوره‌هایی نیز هماهنگی دولت و مدیریت شهری توانسته کار را برای شهرداری‌ها آسان‌تر کند.

کارشناسان و صاحب‌نظران شهری معتقدند ریشه چالش‌ها وابستگی شهرداری‌ها در لایه‌های مختلف مدیریت شهری به دولت است. این در حالی است که از سال ۶۲ تاکنون، قانون خودکفایی شهرداری‌ها تصویب شده و بر گسترش اختیارات این نهاد عمومی به عنوان دولت محلی تأکید شده است. اما به نظر می‌رسد به دلیل نبود «نظام‌نامه مشخص در الگوی اداره شهرها» این قانون نتوانسته در عمل به اهداف خود دست یابد. مهم‌ترین نشانه آن نیز عدم تعیین تکلیف نهایی «لایحه درآمدهای پایدار شهرداری‌ها» است که هنوز در پیچ تصویب گیر کرده است.

شهردار تهران چند سالی است که توانسته صندلی خود را در هیئت دولت احیا کند و بی‌واسطه حقوق شهرداری‌ها از جمله تهران را از دولتی‌ها پیگیری کند اما انتظارات تصمیم‌گیران تهران از دولت آینده چیست؟

جعفر تشکری هاشمی؛ رئیس کمیسیون عمران و حمل‌ونقل شورای شهر تهران با بیان اینکه رئیس‌جمهور باید برای همه مردم ایران کیفیت بالای زندگی و سربلندی کشور را فراهم کند، به ایسنا گفته است: تهران به عنوان پایتخت و نماد جمهوری اسلامی طبعاً باید دوران شوکوفایی گذشته را دوباره تجربه کند و البته که نباید فقط به تهران متوقف شود. این حق همه مردم است که بدون تبعیض و هم‌پای تهران توسعه یابند و از موهبت کیفیت بالاتر زندگی برخوردار شوند.

تشکری هاشمی با تأکید بر اینکه مهم‌ترین مسئله امروز تهران آلودگی هوا بوده و در پی آن پایین‌آمدن کیفیت زندگی و همچنین وضعیت ترافیک شهر برای مردم آزاردهنده شده است، می‌گوید: امروز وقت مردم به مدت زیادی در آلودشدهای شهری هدر می‌رود و اگر از شبکه حمل‌ونقل قابل قبولی برخوردار باشیم قطعاً می‌تواند بخشی از مشکلات مردم را کاهش دهد و باید بگوییم که مهم‌ترین اولویت دولت چهاردهم برای شهر تهران باید تأمین زیرساخت‌های حمل‌ونقل عمومی به عنوان اولین مسئله باشد و بعد از آن حل مشکلات زیست‌محیطی با محوریت کاهش آلودگی هوا باید در دستور کار دولت بعدی قرار گیرد.

این عضو شورای شهر تهران با اشاره به اینکه حل این مشکلات تنها با سرمایه‌گذاری دولت قابل رفع نیست، اضافه می‌کند: یابستی فرصتی فراهم شود تا متخصصان، صاحبان سرمایه و صاحبان فناوری در این عرصه حاضر شوند تا شاهد آن باشیم که تهران از دود و آلودگی نجات پیدا کند.

ناصر امانی عضو شورای شهر تهران هم درخصوص انتظارات از رئیس‌جمهور آینده می‌گوید: انتظار ما از ریاست‌جمهور آینده اولویت‌دادن به مسائلی اقتصادی و معیشتی مردم است که حتماً باید در دو بخش کوتاه‌مدت و بلندمدت باشد، به گونه‌ای که با برنامه‌های کوتاه‌مدت مردم به سرعت تغییرات اقتصادی را متوجه شوند و کمی از بار تورم و گرانی که بر دوش مردم است، کاسته شود و با طرح‌های درازمدت نیز با برنامه‌های تحقق‌پذیر، گرانی را مهار کند که باید برای حل این مشکلات برنامه مشخص و قابل اجرا داشته باشد.

امانسی با بیان اینکه مردم از وعده‌های تکراری که بعداً با فراموش شده یا اجرا نشده یا ناقص اجرا شده واقعاً خسته شده‌اند و باید به مردم قول‌های قابل اجرا بدهند، تأکید می‌کند: ما با جوانان تحصیل‌کرده بی‌کار مواجه هستیم که این افراد در آستانه ازدواج هستند اما کار عملی برای آنها، آن‌طورکه باید انجام نشده یا بازنشستگان، فرهنگیان و… را در جامعه داریم که برای حل مشکلاتشان در انتظار اقدام عملی هستند.

به نظر من اولین اولویت رئیس‌جمهور آینده باید حل مسائل و مشکلات اقتصادی باشد و بعد از آن گشایش در سیاست خارجی باید در دستور کار قرار گیرد.

عضو شورای شهر تهران در مورد اولویت‌های رئیس‌جمهور آینده در شهر تهران نیز با بیان اینکه ما انتظار ویژه‌تری از رئیس‌جمهور برای بهبود کیفیت زندگی در تهران داریم، چراکه تهران وپترین کشور است، می‌گوید: شهر تهران از مشکلات متعددی رنج می‌برد؛ اما دو مشکل عمده آلودگی هوا و ترافیک را دارد که اگر حل شود گام بزرگ برداشته می‌شود و باید رئیس‌جمهور آینده به مدیریت شهری برای حل این دو مشکل کمک کند و مدیران شهری به تنهایی قادر به حل این دو مشکل نیستند.

امانی با اشاره به لزوم اجرای قانون هوای پاک با تأکید بر اینکه در قانون هوای پاک حدود ۱۹ سازمان دخیل هستند که عمده‌تاً دولتی هستند، یادآور می‌شود: در گذشته اراده‌ای برای اجرای این قانون وجود نداشته و از رئیس‌جمهور آینده می‌خواهم که با اقتدار و یک برنامه بلندمدت این قانون را اجرایی کند.

او با بیان اینکه دغدغه بعدی مردم تهران، حل مشکل ترافیک است، توضیح می‌دهد: این در حالی است که مشکل ترافیک جز با توسعه حمل‌ونقل و تأمین منابع توسعه حمل‌ونقل عمومی و همراهی دولت امکان‌پذیر نیست و دولت می‌بایست در این زمینه نیز کمک کند.

سازمان آگهی‌های روزنامه شرق ۸۶۰۳۶۱۱۹

نورا حسینی؛ هنوز آمار دقیقی از مشارکت مردم در انتخابات پیش‌رو مشخص نیست، نتایج نظرسنجی‌ها که توسط مؤسسات افکارسنجی معتبر منتشر شده، تفاوت‌های درخور توجهی با یکدیگر دارد و میزان مشارکت ارقامی بین ۴۴ تا ۵۵ درصد عنوان می‌شود.

در نشستی که توسط انجمن اندیشه و قلم با حضور محمدرضا جوادی‌پیکانه جامعه‌شناس و استاد دانشگاه، محمدمهدی مجاهدی استاد دانشگاه و فواد صادقی فعال حوزه رسانه و سیاست با موضوع «تحلیل رفتار متفاوت

جامعه در انتخابات پیش‌رو، هنر غافلگیری یا ناهنجاری اجتماعی» برگزار شد، به موضوع رفتار متفاوت جامعه در انتخابات پیش‌رو پرداخته شد. اینکه مردم در نظرسنجی‌ها شرکت نکرده و رفتار آنها در مواجهه با نظرسنجی‌ها، باعث سردرگمی درخصوص میزان مشارکت شده است. فواد صادقی، فعال حوزه سیاسی و رسانه، در این نشست با بیان اینکه انتخابات ریاست‌جمهوری همیشه پرشورترین انتخابات کشور بوده و مشارکت‌های چشمگیری را در ادوار مختلف انتخابات ریاست‌جمهوری شاهد بوده‌ایم، می‌گوید: در این دوره اما در سطح جامعه نوعی رخوت و بی‌رغبتی را شاهدیم. او ادامه می‌دهد: قهرکردن جامعه با انتخابات، در مشارکت ۴۰درصدی در انتخابات مجلس خود را نشان داد و در این دوره نیز فشارهای اجتماعی و رای‌دادن برای بخشی از مردم به یک ناهنجاری اجتماعی تبدیل شده است؛ به طوری که برخی از مردم که قصد مشارکت دارند، این حضور را ابراز نمی‌کنند. میزان مشارکت حتی برای نامزدها مهم است و ستادهای انتخاباتی در یک سردرگمی به سر می‌برند. محمدرضا جوادی‌پیکانه نیز در این جلسه با اشاره به اینکه هم رای‌دادن و هم رای‌ندادن حق مردم است و یک کنش سیاسی محسوب می‌شود که دارای معناست، می‌گوید: ما در انتخابات ۱۴۰۳ با پدیده جدیدی روبه‌رو هستیم که پیرو آن، اطلاعات روشنی از انتخابات پیش‌رو وجود ندارد. مردم حاضر نیستند جواب پرسشگران نظرسنجی‌ها را بدهند. نه پرسشگرانی را که از طریق تلفن نظرسنجی می‌کنند، نه کسانی که در معابر از شهروندان پرسش می‌کنند و امنیت پاسخ‌دهندگان بالاست. اما بر اساس همین نظرسنجی‌ها موجود -که قابل تحلیل هم هست- هنوز مشارکت مردم در انتخابات ریاست‌جمهوری به ۵۰ درصد نرسیده و رقمی حدود پنج تا شش درصد از رای‌دهندگان قطعی هم کم شده است و افراد مردد هم از ۱۵ درصد به ۲۷ درصد رسیده‌اند. اینکه مردها به کدام سمت گرایش دارند، مشخص نیست. کسانی که رای قطعی می‌دهند، رای‌دادن را رای به جمهوری اسلامی می‌دانند و آنها که رای نمی‌دهند نیز همین دلیل را دارند. چهار گروه در انتخابات در حال فعالیت هستند؛ نواصولگرایان، اصولگرایان سنتی، اصلاح‌طلبان تندرو یا تحول‌خواهان و اصلاح‌طلب‌های معتدل که همه در داخل نظام تعریف می‌شوند و حتی اصلاح‌طلبان تحول‌خواه نیز در این انتخابات فعال شده‌اند. در آن سو براندازها را داریم که تکلیف‌شان روشن است. در این میان، گروهی که من «جامعه دوم» توصیف‌شان می‌کنم (جامعه ایران دو جامعه‌ای شده است) در این فضا هنوز تصمیم قطعی نگرفته‌اند. جامعه دوم بعد از حوادث ۱۴۰۱ که از نگاه من مهم‌ترین اتفاق بعد از انقلاب است، متوجه شده راه خیابان جواب نمی‌دهد. این تفاوت آنها با براندازان است که معتقدند نه هر معتمدنی باید از طریق خیابان بهبود امور را پیگیری کرد، درحالی‌که خارج از کشور هستند. اما در داخل ایران مردم به این نتیجه رسیدند که خیابان جواب نمی‌دهد. تردیدها و گفت‌وگوها در این بخش از جامعه شکل گرفته، ولی اینکه این تردیدها به رای منجر می‌شود، مشخص نیست؛ چون برای این جامعه دوم مشخص است که رئیس‌جمهور نمی‌تواند تغییری بزرگ ایجاد کند. آنها در تردید هستند که آیا رای‌دادن برای تغییر جواب می‌دهد یا نه.

به گفته جوادی‌پیکانه، دیگر ترسیم آینده روشن و ترس از یک آینده بسیار تاریک نیز وجود ندارد.

در نشست تحلیل رفتار متفاوت جامعه در انتخابات پیش‌رو مطرح شد

غافلگیری جامعه دوم

امیدی به بهبود سریع وضعیت در نگاه این افراد نیست، اما چشم‌انداز آینده تاریک نیز باعث می‌شود در رای‌دادن تردید کنند و به دلیل فشار اجتماعی، رای‌دادن خود را مخفی نگه دارند. بنابراین ممکن است رای غافلگیری و شگفتی شکل بگیرد.

این جامعه‌شناس با اشاره به دوره‌های گذشته انتخابات ریاست‌جمهوری گفت: تکلیف در دوره‌های گذشته مشخص بود. یک دوره می‌گفتند برجام امضا شود مشکلات حل می‌شود یا در دوره‌ای می‌گفتند اگر این جریان حاکم شود خیابان‌ها دیوارکشی می‌شود و با برجسته‌کردن ترس از آن جریان سیاسی، رای می‌گرفتند، اما در این دوره از انتخابات راه‌حل مشخص نیست. حوادث سال ۱۴۰۱ ترکی میان مردم و حاکمیت ایجاد کرده که باعث سردرگمی، استیصال و درماندگی آن افرادی شود که می‌دانند راه اعتراض خیابانی جواب نمی‌دهد، اما به دنبال راهکاری برای بهبود نسبی وضعیت هستند. او معتقد است تصمیم برای حضور در انتخابات ۱۴۰۳ تبدیل به جریان اجتماعی نمی‌شود. برای همین سلب‌ریتی‌ها، هواداران‌شان را ترغیب به حضور در انتخابات نمی‌کنند یا مردمی که به نتیجه رسیده‌اند که رای بدهند، دیگران را ترغیب نمی‌کنند و شور سیاسی و اجتماعی ایجاد نمی‌شود و این دوره رای‌دادن یک عمل فردی است و جامعه غایب اصلی انتخابات است که اثراتش در آینده مشخص می‌شود. فواد صادقی هم در ادامه با اشاره به اینکه معمولاً در انتخابات ریاست‌جمهوری نزدیک به ۸۰ درصد مردم حضور داشتند که از این میان ۲۰ درصد تکلیفی رای می‌دادند و ۶۰ درصد مردمی که به دنبال بهبود وضعیت از صندوق رای بودند. محمدمهدی مجاهدی هم در این جلسه عدم بی‌میلی مردم را به حضور در انتخابات تبوع جایگاه بخش‌های انتخابی قدرت دانست و اینکه انتخابات معنای اولیه خود را از دست داده است. نامزدهای انتخاباتی قدرت سابق را ندارند و رزومه آنها تفاوت معناداری با این جایگاه دارد.

ادوار و درصلاحیت‌ها بدون توضیح درباره دلیل این درصلاحیت را یکی دیگر از دلایل بی‌رغبتی مردم برای حضور در انتخابات می‌داند و معتقد است نهادهای نظارتی و انتصابی در این سال‌ها ارتقا پیدا کرده‌اند و از آن سو جایگاه‌های انتصابی دچار تنزل شده است. او معتقد است کاسته‌شدن جایگاه شخص رئیس‌جمهور و ابهاماتی که در حوزه درصلاحیت‌ها وجود دارد، مردم را برای حضور در انتخابات دچار تردید می‌کند. در ادامه جلسه، جوادی‌پیکانه به توصیف وضعیت کشور در انتخابات ۱۴۰۳ پرداخت و گفت: مردم دیگر این بازی را بازی مرگ و زندگی نمی‌دانند که اگر یک نفر پیروز شود همه چیز رو به بهبودی می‌رود یا برعکس. جامعه دیگر چنین ظرفیتی ندارد. بااین‌حال، جامعه ایرانی، جامعه‌ای معمایی و پیچیده است که ممکن است ناگهان رفتار متفاوتی از خود بروز دهد.

او امنیت را یکی از عناصر مهم در تصمیم‌گیری‌های جامعه می‌داند و می‌گوید یکی از تلخ‌ترین و اساسی‌ترین تجربه‌های حافظه جمعی ما ایرانیان، ناامنی است؛ از زمانی که برای یک سفر تهران تا کاشان امنیت وجود نداشت تا جنگ‌های داخلی و منطقه‌ای. همین ناامنی سبب شده برخی دچار تردید شوند و بداندن بالاتر از سیاهی طیف مختلفی از سیاهی‌ها وجود دارد و ممکن است تفاهمی بین مردم فارغ از تفاهم بین حاکمیت و مردم شکل بگیرد و به گزینه‌ای رای دهند که کمتر اذیت شوند. این رای‌دادن با هدف انتظار از حاکمیت نیست. حمایتی نیز قرار نیست از سمت مردم شکل بگیرد. تفاهمی بین مردم با خودشان است. این استاد دانشگاه معتقد است نباید رای مردها را به صندوق اصلاح‌طلبان ریخت. بخشی از مردم دغدغه اقتصاد دارند. در نظرسنجی‌های پیش از انتخابات، ۴۱ درصد گزینه انتخابی‌شان احمدی‌نژاد بود که به دنبال جایگزینی برای کسی هستند

که وضعیت اقتصادی را بهتر کند.

گزارشی از افتتاح مردمی ساختمان جدید انجمن امید زنان حاشیه‌نشین در زاهدان

زاهدان و معجزه جمعی زنانه

مهدی سلیمانیه

بهرتر جمعی متمرکز شد. توجه بنیاد فقط بر مشارکت زنان نبوده است؛ بنیاد و خانه هدی به این نکته توجه داشته‌اند که کودکان و نوجوانان ساکن این‌س محلات هم باید عضوی مهم از این فعالیت جمعی باشند. به همین دلیل تمرکز بر رشد جمعی و مهارت‌افزایی این بخش از جامعه هدف، در قالب «گروه نگین» از مهم‌ترین بخش‌های فعالیت این بنیاد و جمع بوده است.»

او در صحبت‌هایش گفت برای ساختن این بنا علقه و علاقه پیش از آجر و سیمان در پاک‌رفتن این بنا تأثیر داشته و این ساختمان جدید را بستری برای تعمیق، گسترش و تثبیت این مسیر پیموده‌شده نامید. تجربه‌ای که با این ویژگی‌ها، نه‌فقط در این محله، بلکه در سایر محلات حاشیه‌ای شهر زاهدان و محلات حاشیه‌ای سایر شهرهای استان هم‌اکنون تکثیر شده است.

بعد از درک‌کشان حالا نوبت گروه پنج‌نفره کودکان اهل شیرآباد است که در کلاس‌های موسیقی بنیاد، نواختن ساز و آواز را یاد گرفته‌اند. دو قطعه موسیقی را با سازهایشان همخوانی و هم‌نوازی می‌کنند. در پایان از آرزوی صلح و امید برای کودکان دنیا حتی در شرایط سخت می‌گویند. جمعیت به وجد می‌آیند و تشویق‌هایشان طولانی می‌شود.

سخنران بعدی مرضیه حسن‌زهی، مدیرعامل نهاد مردم‌نهاد خانه هدی است که با رای بیش از ۴۰۰ نفر از زنان عضو خانه هدی برگزیده شده. از خوشحالی چشم‌هایش برق می‌زند و از تاریخچه این کار می‌گوید که از سال ۱۳۸۸ با حضور تیم بنیان‌گذاری خانه‌های هدی و تشکیل گروه‌های خودیار مستقل در محلات حاشیه‌نشین شهر زاهدان با حضور

حدود ۶۰ نفر از خانم‌های ساکن این محلات آغاز شد. سپس بعد از ادامه این فعالیت از سال ۱۳۹۰ و نقش خانم فخروزه صابر و ندا شمس در تداوم آموزش‌ها و تقویت و گسترش این گروه‌های خودیار زنان اشاره می‌کند. به باور او، در این مدت و با همیاری این تیم، آنها کم‌کم از نیروهای پروژه‌هایی که درگی از هدف اصلی و چیستی آن نداشتند، به متولیان مسیری بدل شدند که از هدف اصلی آن آگاهی داشتند؛ توانمندسازی جمعی زنان و کودکان در محلات حاشیه‌ای. او همچنین با اشاره به گسترش گام به گام فعالیت این گروه‌ها به مرور تاریخچه بیش از ۱۳ سال فعالیت مستمر از درون خانه‌های خود اعضا تا تهیه خانه‌های کوچک اجاره‌ای با پس‌انداز خود خانم‌ها در صندوق‌هایشان و همین‌طور با حمایت حامیان بنیاد پرداخت. او از سوزن‌دوزی به‌عنوان سرمایه‌زبان این مناطق یاد کرد که نسل به نسل به آنان به میراث رسیده و آنان تلاش بنیاد توسعه کارآفرینی بر شکل‌دادن به این مشارکت جمعی در خلق یک سر‌نوشت

شرق

گزارش

مردی

با پیراهن خیس

محمدجواد ظریف علاوه بر تحرکات جدی میدانی در ستاد‌های انتخاباتی پژوهشکیان و سخنرانی‌های پرانرژی در جریان نشست‌ها و گردهمایی‌ها، حضور پررنگی هم در فضای مجازی دارد.

در این‌ باره ظریف با حضور در کلاب‌هاوس ایران من به طرح دیدگاه‌های خود درباره انتخابات پرداخت. اهم اظهارات ظریف به نقل از جماران از این قرار است. «برخی می‌گویند چون انتخابات‌های قبلی را تحریم کردیم، به پژوهشکیان اجازه ورود داده شد؛ این‌گونه نیست. فکر نکنیم همه محاسبات صاحبان قدرت درست است.

آمریکا هم در حمله به عراق و افغانستان بعد از ۲۰ سال محاسباتش غلط بود و خروجش از افغانستان را از طالبان کدایی کرد. زمامداران، زیاد اشتباهات محاسباتی می‌کنند. پس (تحریمی‌ها) برای خودشان نوشابه باز نکنند! تحریم انتخابات به جایی نرسید و ترکیب مجلس را به جایی رساند که من نمی‌توانم با آن کار کنم. البته شاید خیلی‌ها بتوانند کار کنند، اما من ویژگی‌هایی دارم که به دلیل آنها بود که کاندیدا نشدم.»

وزیر امور خارجه در این کلاب‌هاوس خاطرنشان کرد «تحریم، این پیام را به خارجی‌ها می‌دهد که دیگر حمایت تجری ندارند. این عدم حمایت هم باعث نمی‌شود کسانی که در خارج هستند با سلام و صلوات بیایند؛ آنها ابزار فشار هستند. تحریم انتخابات باعث نمی‌شود منچی به ایران بیاید. عربستان هم دید که بعد از آرامکو آمریکا به دانش نرسید؛ این خاصیت جرمک باسقاطی است. من در حال نگارش کتابی در این زمینه هستم. البته دوستان اندیشمندی هم هستند که مخالف دیدگاه من هستند. تحریم انتخابات باعث می‌شود آنها ببینند می‌توانند تحریم را به ما تحمیل کنند.»

ظریف اشاره‌ای هم به تنش و درگیری رادیکال‌ها در کاشان داشت و عنوان کرد «به کسانی که سخنرانی مرا در کاشان به هم زدند گفتم کدامیک از شما با شرمندگی به خانه می‌روید؟

تحریم انتخابات باعث حاکم‌شدن خالص‌سازان می‌شود تا عده دیگری را خانه‌نشین کنند. وقتی فرد سالمی به میدان آمده چرا تحریم کنیم؟! شما می‌گویید پنج درصد اثر دارد؟! حتی اگر این‌گونه هم باشد بهتر از صفر درصد یا بدترشدن وضعیت است. دکتر پژوهشکیان دنبال هرج‌ومرج، تنش و جنجال نیست. اینهایی که سخنرانی‌ها را به هم می‌زنند از ستاد‌های دیگر هستند. هراس‌افکنی یک بازی است و می‌گویند ظریف گفته ۹ تیر پژوهشکیان رئیس‌جمهور است. بله من ابراز امیدواری کردم، اما به این معنا نیست که اگر نشود به خیابان می‌ریزیم. فتنه را آنهایی درست می‌کنند که این توییت‌ها را می‌زنند.

من عضو هیچ ستادی نیستم و با توجه به فرصتی که شکل گرفته وارد صحنه شدم. من این آبرو را برای کی می‌خواستم؟ مگر می‌خواستم ثرشی بیندازمش؟ یا به گور ببرم؟ هیچ آرزویی جز اینکه «استادتمام» شوم ندارم و دنبال هیچ پست و مقامی نیستم.»

در این کلاب‌هاوس، ظریف سراگی هم از برجام گرفت و یادآور شد «در مورد برجام هم گفته‌ام که به برجام نمره ۱۰۰ ندیدم؛ نمره پنج دهید! بیاید همین پنج درصد را تبدیل

به دستاورد نقد کنید. اما این‌س کار را نکرديم. پس اگر فرض می‌کنیم با تحریم پیامی را به کسی می‌دهیم، ببینیم که چه چیزی را به دست می‌آوریم؟ جز اینکه همان کسانی که از آنها دلخور هستید چهار سال یا هشت سال -یا با توجه به تحولات سال‌های اخیر حتی بیشتر- حاکم شوند!؟!«